

VŠEM BRATRĚM A SESTRÁM

KOINONIE JAN KŘTITEL

Č.j. 06/16

Doba postní 2016

Kristus vstal z mrtvých!

„Tu šel do sebe a řekl: ... Vstanu, půjdu k svému otci...“ (Lk 15,17-18)

V této postní době Svatého roku silně zaznívá poselství o milosrdenství. Můžeme předložit mnoho různých definic a mnoho obrazů, ale co nám, Koinonii, slovo „milosrdenství“ napovídá?

Podobenství o marnotratném synu (*srov. Lk 15,11-32*) nám jednu odpověď nabízí. Milosrdenství znamená navrátit se do otcova domu, abychom „byli s“ otcem a starším bratrem. Jinými slovy, pro nás, Koinonii, milosrdenství znamená žít společenství - *communio*.

Být s otcem je snadné. Otec nevyčítá a navrácí vše, oč člověk přišel. I přesto je to pro marnotratného syna obtížné, protože už neumí být s otcem jako syn, ale jen jako nádeník. Otec se v podobenství nedožaduje pokání ani zkušební doby; chce, aby se syn naučil žít jako na začátku, aniž by si s sebou stále nosil vzpomínky na své hříchy a na své nedostatky. Marnotratný syn představuje Adama, povoláného k tomu, aby byl opět nahý, průhledný, aniž by se musel neustále skrývat. Být s otcem znamená žít svůj vztah s Pánem s vděčností a radostí, a nikoli ve smutku, v neustálém oplakávání svých ubohostí: znamená to radovat se, protože navzdory tomu, jaký jsem, je Bůh ve společenství se mnou.

Být se starším bratrem naopak snadné není. On nesdílí radost otce, chová v sobě výhrady a soudy vůči oběma: mladší bratr si podle něho nezaslouží být znovu přijat jako syn a otec se nechová spravedlivě, neboť za oslavu mrhá majetkem, který v dědictví přísluší staršímu synu. I starší syn představuje Adama, který je v určitém momentu ponoukán ďáblem a vidí v Bohu a Evě rivaly usilující o jeho svobodu a radost. Starší syn nás učí, abychom se uměli dělit a neměli strach z těch druhých, kteří nás „okrádají“ o to, co nám patří. Žít s bratrem znamená nemít strach z druhého, protože v lásce o nic nepřicházíme.

Návrat do otcova domu je cesta usmíření a uzdravení, kdy jsou oba synové uzdraveni z pocitu viny a soupeření. Právě tady Adam znovu nalézá svou ztracenou nevinnost. Tehdy se do domu vrací společenství poznamenané milosrdenstvím.

Vyvstává tedy klasická otázka: Co mám dělat?

- Udělej všechno pro to, aby bylo druhému s tebou dobře.
- Udělej všechno pro to, aby ti druhý říkal „díky“.
- Udělej všechno pro to, aby se druhý stal tvým přítelem.

Osobně si dovoluji doporučit praktický postoj: laskavost. Laskavost je vlídnost, dobrota vůči bratřím; je to schopnost reagovat ne na základě toho, co cítím, ale podle toho, co bratr potřebuje. Pokud se starší bratr nestane laskavým, mladší bratr zase uteče. Pokud se mladší bratr nestane laskavým, bude staršímu bratrovi trnem v oku. Laskavost mi umožňuje pobývat v domě se svým bratrem a společně zakoušet, jak je Pán dobrý.

Tradice církve je bohatá na návody a doporučení, z nichž si každý může vybrat pro sebe to nejvhodnější. Nebuď ve volbě skoupý, ale nezapomeň být laskavý, aby dům Koinonie byl Domem Otce, v němž budeme moci zakoušet dar Jeho milosrdenství.

A to je tedy hlavní závazek letošní doby postní: laskavost a vlídnost.

Plzeň-Valcha, 30. ledna 2016

P. Alvaro Grammatica
generální pastýř